

Daniels Bog - Nummer Fireogtres

Åbenbaring af profeti: Forbindelsen mellem 11. september 2001, beseglingstiden, sildigregnen og Kristi afsluttende gerning

Jeff Pippenger

2024-01-28

I de seneste artikler har vi henvist til nogle få passager fra Profetiens Ånd, som identificerer en tidsperiode fra 11. september 2001, indtil Mikael rejser sig, og menneskets nådetid afsluttes. I løbet af denne tidsperiode findes der en håndfuld profetiske illustrationer, som identificerer Kristi afsluttende gerning i det Allerhelligste.

Kristi værk i helligdommen er fremstillet i synet ved Ulai-floden i Daniels bog, kapitel otte, og Søster White har underrettet os om, at synet ved Ulai-floden nu er i færd med at gå i opfyldelse. Det afsluttende værk, som udføres i den himmelske helligdom, og som nu er i færd med at gå i opfyldelse, fremstilles med en række forskellige profetiske betegnelser. Det fremstilles blandt andre profetiske fremstillinger som beseglingstiden, den sene regn, frelsens afsluttende værk og templets renselse. Det er vigtigt at sammenholde disse betegnelser og også at anbringe dem i deres rette historiske sammenhæng.

„På den tid, mens frelsens værk er ved at afsluttes, vil trængsel komme over jorden, og folkeslagene vil være vrede, men blive holdt tilbage, så de ikke hindrer den tredje engels værk. På den tid vil ‘sildigregnen’, eller vederkvælgelsen fra Herrens åsyn, komme for at give kraft til den tredje engels høje råb og berede de hellige til at stå fast i den tid, da de syv sidste plager skal blive udgydt.“ Early Writings, 85.

„den tredje engels værk“ er også „frelsens værk“, som forbereder „de hellige til at bestå i den tid, da de syv sidste plager skal udgydes.“

Og folkene vrededes, og din vrede er kommet, og tiden for de døde, for at de skal dømmes, og for at du skal give løn til dine tjenere profeterne og til de hellige og til dem, som frygter dit navn, små og store, og for at du skal ødelægge dem, som ødelægger jorden. Åbenbaringen 11,18.

Folkeslagene vredes, før nådetiden afsluttes (hvilket er tidspunktet, hvor Guds vrede udgydes), men når folkeslagene vredes, bliver de også „holdt tilbage“. Den „tid“, hvor folkeslagene vredes, angiver begyndelsen på frelsens afsluttende værk, og frelsens afsluttende værk er beseglingen af Guds folk.

„Guds sande folk, som har Herrens værks ånd og sjælenes frelse på hjerte, vil altid betragte synden i dens virkelige, syndige karakter. De vil altid stå på den trofaste og ligefremme behandlings side over for de synder, som så let besnærer Guds folk. Især i det afsluttende værk for menigheden, i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrr tusind, som skal stå uden fejl for Guds trone, vil de føle de uretter, som Guds bekendende folk begår, allerdybest. Dette fremstilles med stor kraft i profetens skildring af det sidste værk under billedet af mændene,

som hver havde et slagtevåben i hånden. En mand iblandt dem var klædt i linned og havde et skriverblækhuis ved sin side. 'Og Herren sagde til ham: Gå gennem byen, gennem Jerusalem, og sæt et mærke på panden af de mænd, som sukker og råber over alle de vederstyggeligheder, som begås midt i den.'“ Testimonies, bind 3, 266.

Nationerne holdes tilbage for ikke at forhindre beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde. I Johannes' Åbenbaring kapitel syv fremstilles de vrede nationer, som holdes tilbage, som fire vinde, der holdes tilbage i netop den samme tidsperiode, og denne tid identificeres specifikt som en tidsperiode.

„Satan bruger nu enhver list i denne beseglingstid for at holde Guds folks sind borte fra den nærværende sandhed og for at få dem til at vakle. Jeg så et dække, som Gud trak over sit folk for at beskytte dem i trængselens tid; og hver sjæl, som stod fast på sandheden og var ren af hjertet, skulle dækkes med den Almægtiges dække.“

„Satan vidste dette, og han virkede med mægtig kraft for at holde så mange menneskers sind som muligt vaklende og usikre over for sandheden. ...“

„Jeg så, at Satan virkede på disse måder for at distrahere, bedrage og drage Guds folk bort netop nu i denne beseglingstid. Jeg så nogle, som ikke stod urokkeligt for den nærværende sandhed. Deres knæ bævede, og deres fødder gled, fordi de ikke stod fast grundfæstet på sandheden, og den almægtige Guds dække kunne ikke drages over dem, mens de således skælvede.

„Satan forsøgte med al sin kunst at holde dem dér, hvor de var, indtil beseglingen var forbi, indtil dækket blev draget over Guds folk, og de stod tilbage uden ly for Guds brændende vrede i de syv sidste plager. Gud er begyndt at drage dette dække over sit folk, og det vil snart blive draget over alle dem, som skal have et ly på slagtedagen. Gud vil virke med kraft for sit folk; og Satan vil også få lov til at virke.“ Early Writings, 43, 44.

Søster White skrev disse ord i 1851, fem år før Guds folk trådte ind i den laodikeiske tilstand og forsinkede beseglingsprocessen ved at forkaste det tiltagende lys om de „syv tider“. Dette lys ville have tiltaget og fuldendt Guds værk med at dække sit folk før de syv sidste plager. I stedet gjorde Guds folk oprør og blev overgivet til at vandre i Laodikeas ørken, som det blev forbilledliggjort ved det gamle Israels oprør og ørkenvandring. Hvor mange af det gamle Israels oprørere gik ind i det forjættede land? Hvilket sted i Bibelen, eller i Profetiens Ånd, identificerer nogen laodikeere, som vil blive frelst? Svaret er: „Ingen!“ for en laodikeer er lige så fortabt som dem af det gamle Israel, der døde i ørkenen.

Beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde er et tidsrum, og det begynder, når de fire engle holder de fire vinde tilbage, hvilket også er den tid, da folkene vredes, men dog holdes i tømme. Under beseglingstiden bereder Gud sit folk til at bestå i de syv sidste plagers tid, og denne beredelse fremstilles som at drage „et dække“ over sit folk, og den fremstilles også som at fuldende frelsens værk og fuldende den tredje engels værk. Den beredelse, som fremstilles ved alle disse billeder, er grundet på modtagelsen af „nærværende sandhed“.

De, som ikke vil stå »urokkeligt for den nærværende sandhed«, er dem, der var »vaklende«, fordi deres sind ikke var rettet mod »den nærværende sandhed«. Hun skriver, at hun »så nogle, som ikke stod urokkeligt for den nærværende sandhed. Deres knæ skælvede, og deres fødder gled, fordi de ikke stod fast grundfæstet på sandheden, og den almægtige Guds dække kunne ikke drages over dem, mens de således skælvede.«

„Nærværende sandhed“ er det, som tilvejebringer „dækket“, og „dækket“ fremstilles også som „Guds segl“. „Guds segl“ blev forbilledliggjort ved det blod, som dækkede hebræernes døre, og som gjorde det muligt for den ødelæggende engel at gå forbi de hjem, hvor døren var „dækket“ med blodet. „Dækket“ er „beseglingen“, og „beseglingen“ fuldbyrdes ved „nærværende sandhed“.

Hellig dem ved din sandhed; dit ord er sandhed. Johannes 17,17.

Enhver reformbevægelse havde sit eget særlige tema, og temaet for de hundrede og fireogfyrre tusindes reformatoriske bevægelse er „den tredje vejs Islam“. Den „nærværende sandhed“ i de sidste dage er den tredje vejs Islam.

„Skrifterne åbner sig bestandigt for Guds folk. Der har altid været, og der vil altid være, en sandhed, som i særlig grad er anvendelig for hver generation.“ Review and Herald, 29. juni 1886.

Det er et nærværende sandheds-„budskab“, der besegler Guds folk i de sidste dage, og beseglingstiden fremstilles som begyndende, når de fire vinde holdes tilbage. Folkene blev vrede den 11. september 2001, og på det tidspunkt begyndte beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, idet den sildige regn, som er „et budskab“, begyndte at blive forsegle op.

“For Johannes blev der åbnet scener af dyb og gribende interesse i menighedens erfaring. Han så Guds folks stilling, farer, kampe og endelige udfrielse. Han nedskriver de afsluttende budskaber, som skal modne jordens høst, enten som neg til den himmelske lade eller som bundter til ødelæggelsens ild. Emner af vidtrækkende betydning blev åbenbaret for ham, især for den sidste menighed, for at de, som skulle vende sig fra vildfarelse til sandhed, måtte blive undervist om de farer og kampe, der ligger foran dem. Ingen behøver at være i mørke med hensyn til, hvad der skal komme over jorden.” The Great Controversy, 341.

Da folkeslagene blev vrede, blev de samtidig holdt tilbage, og »sildigregnen« begyndte at falde, og sildigregnen er budskabet om »nærværende sandhed«, som besegler Guds folk.

"Arbejdet i Battle Creek er af samme art. Lederne på sanatoriet har blandet sig med vantro og i større eller mindre grad optaget dem i deres råd, men det er som at gå til værks med lukkede øjne. De mangler dømmekraft til at se, hvad der når som helst vil bryde ind over os. Der er en ånd af fortvivelse, af krig og blodsudgydelse, og denne ånd vil tiltages indtil tidens helt afslutning. Så snart Guds folk er beseglet på deres pander — det er ikke noget segl eller mærke, som kan ses, men en grundfæstelse i sandheden, både intellektuelt og åndeligt, så de ikke kan rokkes — så snart Guds folk er beseglet og beredt til rystelsen, vil den komme. Ja, den er allerede begyndt. Guds domme hviler nu over landet for at give os advarsel, så vi kan vide, hvad der kommer." Manuscript Releases, bind 10, 252.

„Beseglingen“ er „at blive grundfæstet i sandheden“. I forbindelse med beseglingens tid skriver hun: „Der er en ånd af fortvivelse, af krig og blodsudgydelse, og denne ånd vil tiltages indtil tidens allersidste afslutning.“ Når nationerne vredes, vil de blive holdt i tømme, men „krig og blodsudgydelse“, fremstillet som de fire vinde, „vil tiltages indtil tidens allersidste afslutning“. Islams i det tredje Ve progressive optrapning af sin krigsførelse fortsætter indtil tidens allersidste afslutning, og den profetiske forståelse af islam som „temaet“ i de hundrede og fireogfyrretusindes reformation tiltager samtidig i den samme tidsperiode. Den progressive optrapning, som fuldbyrdes ved islam, løber parallelt med udgydelsen af den sildige regn i den samme tidsperiode, for den sildige regn er et „budskab“.

„De salvede, som står hos hele jordens Herre, har den stilling, der engang blev givet Satan som den skærmende kerub. Ved de hellige væsener, som omgiver hans trone, opretholder Herren en stadig forbindelse med jordens indbyggere. Den gyldne olie repræsenterer den nåde, hvormed Gud holder de troendes lamper forsynede, så de ikke skal blafre og slukkes. Var det ikke således, at denne hellige olie udgydes fra himlen i budskaberne fra Guds Ånd, ville det ondes magter have fuldstændig kontrol over menneskene.“

„Gud vanæres, når vi ikke modtager de budskaber, som han sender os. Derved afviser vi den gyldne olie, som han ville udgyde i vore sjæle for at blive meddelt til dem, der er i mørke. Når råbet lyder: ‘Se, brudgommen kommer; gå ham i møde,’ vil de, som ikke har modtaget den hellige olie, som ikke har nærmet Kristi nåde i deres hjerter, erfare, ligesom de dårlige jomfruer, at de ikke er rede til at møde deres Herre. De har ikke i sig selv magt til at skaffe olien til veje, og deres liv lider skibbrud. Men dersom der bedes om Guds Hellige Ånd, dersom vi bønfaller som Moses gjorde: ‘Lad mig se din herlighed,’ vil Guds kærlighed blive udgydt i vore hjerter. Gennem de gyldne rør vil den gyldne olie blive meddelt os. ‘Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hæskarers Herre.’ Ved at modtage de klare stråler fra Retfærdighedens Sol skinner Guds børn som lys i verden.“ Review and Herald, 20. juli 1897.

Den sildige regn begynder at „stænke“ og tiltager til sidst til en fuld udgydelse. Den „stænken“, der kendetegner den sildige regn, identificeres som regnen, der bliver „tilmålt“, og den fulde udgydelse er, når den udgydes „uden mål“. Søster White identificerer tydeligt en tid, hvor den sildige regn falder, og nogle modtager den, og nogle gør ikke. På den tid bliver regnen „tilmålt“, eller den „stænker“.

Nogle mennesker vil erkende, at noget er ved at ske, men det vil kun skræmme dem.

„Der skal i menighederne ske en vidunderlig åbenbarelse af Guds kraft, men den vil ikke virke på dem, som ikke har ydmyget sig for Herren og åbnet deres hjertes dør ved bekendelse og omvendelse. I åbenbarelsen af den kraft, som oplyser jorden med Guds herlighed, vil de kun se noget, som de i deres blindhed anser for farligt, noget, som vil vække deres frygt, og de vil ruste sig til at modstå det. Fordi Herren ikke virker i overensstemmelse med deres forventninger og ideal, vil de sætte sig op imod værket. „Hvorfor,“ siger de, „skulle vi ikke kende Guds Ånd, når vi har været i værket så mange år?“ Fordi de ikke gav agt på Guds budskabers advarsler og indtrængende formaninger, men vedholdende sagde: „Jeg er rig og har overflod og mangler intet.““ Maranatha, 219

”Mange har i stor udstrækning undladt at modtage den tidlige regn. De har ikke opnået alle de velsignelser, som Gud således har sørget for til dem. De forventer, at mangelen vil blive afhjulpet ved den sene regn. Når nådens rigeste fylde skal blive skænket, agter de at åbne deres hjerter for at modtage den. De begår en frygtelig fejltagelse. Det værk, som Gud har begyndt i menneskets hjerte ved at give sit lys og sin kundskab, må stadig føres fremad. Hvert enkelt menneske må indse sin egen nødvendighed. Hjertet må tømmes for enhver besmittelse og renses til Åndens iboen. Det var ved syndsbekendelse og syndens forsagelse, ved alvorlig bøn og hengivelse af sig selv til Gud, at de første disciple beredte sig til Helligåndens udgydelse på pinsedagen. Det samme værk, blot i større grad, må gøres nu. Da behøvede det menneskelige redskab kun at bede om velsignelsen og vente på, at Herren fuldendte værket for ham. Det er Gud, som begyndte værket, og han vil fuldende sit værk og gøre mennesket fuldkomment i Jesus Kristus. Men nåden, som er fremstillet ved den tidlige regn, må ikke forsømmes. Kun de, som lever op til det lys, de har, vil modtage større lys. Hvis vi ikke dagligt går fremad i udøvelsen af de virksomme kristelige dyder, skal vi ikke genkende Helligåndens tilkendegivelser i den sene regn. Den kan falde på hjerter overalt omkring os, men vi skal hverken skelne den eller modtage den.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

I dette afsnit angiver hun, at der findes en tid, hvor „den rigeste overflod af nåde skal blive skænket“, og dermed angiver hun en tid, hvor den sildige regn udgydes uden mål. I forbindelse med dette forhold angiver hun, at kun de, som lever op til det lys, de har, vil modtage større lys. I dette princip er det klart, at lyset (som er den nærværende sandhed) tiltager gradvist. I den sidste sætning angiver hun en tid, hvor den sildige regn falder, og nogle erkender og modtager den, mens andre ikke gør det. Hvis du ikke erkender budskabet, som er den sildige regn, vil du ikke modtage det.

”Vi må ikke vente på silregnen. Den kommer over alle, som vil erkende og tilegne sig den nådes dug og de byger, som falder over os. Når vi samler lysets stumper op, når vi værdsætter Guds visse miskundheder, han som elsker, at vi stoler på ham, da vil ethvert løfte blive opfyldt. [Esajas 61,11 citeret.] Hele jorden skal fyldes med Guds herlighed.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, s. 984.

På den tid, da de vrede nationer holdes tilbage, begynder den sildige regn at blive „tilmålt“. Når „den rigeste overflod af nåde skal blive skænket“, angiver dette, hvornår den sildige regn udgydes uden mål.

På den tid, da folkene vredes, men dog holdes tilbage, begynder den sene regn at falde, men den er „afmålt“, fordi menigheden på dette tidspunkt er blandet med hvede og ukrudt. Det er den regn, som fører både hveden og ukrudtet til modenhed, og den sene regn er budskabet om nærværende sandhed, som enten erkendes og modtages, eller ikke. Alle disse profetiske begreber er tydeligt identificeret i Skrifterne. Den 11. september 2001 begyndte den sene regn at „bestænke“, og den tiltager gradvis, indtil Midnatsråbets budskab kommer, og de kloge og de dårlige jomfruer for bestandig adskilles.

De vise ophøjes da som et banner for at kalde Guds anden hjord ud af Babylon, og den sildige regn udgydes da uden mål og fortsætter med at falde, indtil Mikael rejser sig, og menneskenes prøvetid

ophører.

„Jeg så, at de fire engle ville holde de fire vinde tilbage, indtil Jesu værk var fuldbåret i
helligdommen, og derefter vil de syv sidste plager komme.“ Early Writings, 36.

Tilbageholdelsen af de fire vinde repræsenterer Guds forsynsmæssige kontrol over de tiltagende domshandlinger, som han tillader at finde sted i de sidste dage. De fire engle holder de fire vinde tilbage under beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde, men i denne tidsperiode er der “fortvivlelsens ånd, krigens og blodsudgydelsens ånd, og denne ånd vil tage til.” Når den sidste af Guds børn er blevet beseglet, vil Mikael stå frem, og de fire vinde vil blive fuldt løst, og de syv sidste plager vil komme.

I den »time med det store jordskælv« i Johannes’ Åbenbaring, kapitel elleve, de »trængselsfulde tider« i Daniels Bog, kapitel ni, når gade og mur er fuldendt, er den tid, da »folkene vil vredes«. I denne tidsperiode vil den sildige regn blive udgydt i »mål«. Esajas identificerer den tid, hvor den sildige regn bliver tilmålt, og han angiver denne tid som »østvindens dag«. »Østvindens dag« var den 11. september 2001.

Vi vil fortsætte med at betragte „opmålingen“ af den sildige regn i den næste artikel, men det bør erindres, at juvelen i Millers drøm, som på Habakkuks hellige tavler fremstilles som Islams tre veer, skal skinne ti gange klarere i de sidste dage, end da den først blev samlet af Miller.

„Ved en lejlighed, da jeg var i New York City, blev jeg i nattens timer kaldet til at se bygninger rejse sig etage efter etage mod himlen. Disse bygninger blev garanteret som brandsikre, og de blev opført for at herliggøre deres ejere og bygherrer. Højere og atter højere hævdede disse bygninger sig, og i dem blev de kostbareste materialer anvendt. De, som disse bygninger tilhørte, spurgte ikke sig selv: ’Hvordan kan vi bedst herliggøre Gud?’ Herren var ikke i deres tanker.“

„Jeg tænkte: ’Å, om dog de, som således investerer deres midler, kunne se deres handlemåde, således som Gud ser den! De hober storslåede bygninger op, men hvor tåbelig er ikke deres planlægning og udtænkning i universets Herskers øjne. De gransker ikke med hjertets og sindets fulde kræfter, hvorledes de kan herliggøre Gud. De har mistet dette af syne, menneskets første pligt.“

"Mens disse høje bygninger rejste sig, frydede ejerne sig i ærgerrig stolthed over, at de havde penge at bruge til at tilfredsstille selvet og vække deres naboers misundelse. Meget af de penge, som de således investerede, var erhvervet ved udpresning, ved at træde de fattige ned. De glemte, at der i himlen føres regnskab med enhver forretningstransaktion; enhver uretfærdig handel, enhver svigagtig handling, er der optegnet. Den tid kommer, da mennesker i deres svig og overmod vil nå et punkt, som Herren ikke vil tillade dem at overskride, og de vil lære, at Jehovas langmodighed har en grænse."

“Det næste syn, der blev ført frem for mig, var en brandalarm. Mennesker betragtede de høje og angiveligt brandsikre bygninger og sagde: ‘De er fuldkommen sikre.’ Men disse bygninger blev fortæret, som om de var gjort af beg. Brandsprøjterne kunne intet udrette for at standse ødelæggelsen. Brandmændene var ude af stand til at betjene sprøjterne.

„Jeg er blevet undervist om, at når Herrens tid kommer, vil mennesker erfare, at den hånd, som havde været stærk til at frelse, vil være stærk til at ødelægge, dersom der ikke er sket nogen forandring i stolte, ærgerrige menneskers hjerter. Ingen jordisk magt kan standse Guds hånd. Intet materiale kan anvendes ved opførelsen af bygninger, som vil bevare dem fra ødelæggelse, når Guds fastsatte tid kommer til at sende gengældelse over mennesker for deres tilsidesættelse af Hans lov og for deres egenkærlige ærgerrighed.“ Testimonies, bind 9, 12, 13.